

DIUMENGE 30 DE DURANT L'ANY (A)- 2014

VISIÓ GENERAL D'AQUEST DIUMENGE

1. EN COMPANYIA DE L'EVANGELISTA SANT MATEU...

A continuació de les tres paràboles de judici (diumenges 25, 27 i 28), la polèmica recau, entre Jesús i els seus adversaris, en una sèrie de controvèrsies sobre camps fonamentals de la fe jueva:

- Primer l'impost al Cèsar (dium. 29)
- Després sobre qui és el manament més gran (diu. 30)

2. AL COR DE LES DARRERES CONTROVÈRSIES DE JESÚS AMB ELS SEUS ADVERSARIS:

- Unes lectures que ens fan anar al manament fonamental de l'aliança: Estimar Déu i el pròxim com a si mateix.:

- Estimar, ja que el Senyor, el primer, ha estimat el seu poble; estimar com Déu estima: aquest és el cor de l'Aliança. Ja que Déu ha escoltat el crit dels fills d'Israel "emigrats a Egipte", ja que escolta els pobres, perquè ell és "compassiu", el seu poble reconeix l'actitud que tindrà, per l'immigrant que habita a la seva terra, per la viuda i l'orfe, pel pobre entre els seus germans. (primera lectura).

Estimar com Jesús ens ha ensenyat a fer-ho: *Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament... Estima els altres com a tu mateix*: aquest és el doble manament que resumeix tots els manaments de la Llei i dels Profetes. (Evangeli)

Estimar com Jesús ens ha estimat: es degut a que han començat a imitar el Senyor tant, que la comunitat de Tessalònica ha esdevingut un model per a tots els creients de Macedònia i de tota Grècia (segona lectura)

LA TAULA DE LA PARAULA

Primera lectura: Ex 22, 26

APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

- Fragment del Codi de l'Aliança, aquest antic text legislatiu es remunta a l'època de la instal·lació de les tribus hebrees a Palestina.

- Comença per evocar l'actitud a tenir davant de tres classes desfavorides a Israel: l'immigrant, l'orfe i les viudes. Després aborda dos cassos referents a gent desprotegida: el préstec concedit a algú per ajudar-lo en la seva misèria, i l'apoderament dels béns, especialment del mantell.

- No es situa solament en el pla de la moral, sinó que arrela, fonamenta per dues vegades els manaments en l'actitud de Déu mateix: en altre temps ell escoltà el crit del seu poble emigrat a l'Egipte i l'arrancà de l'esclavatge.

- Compadint-se, està al costat dels pobres, dels oprimits, dels explotats, dels que es declara solidari.

- També,

+ ja es tracti de l'emigrant, de la viuda, dels orfes,

+ o es tracti del pobre forçat a manllevar diners o de deixar com a penyora el seu mantell.... tot el que té per abrigar-se per dormir,

El poble d'Israel serà fidel a l'Aliança si modela la seva conducta d'acord amb la del mateix Déu.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector vetllarà i estarà atent

A mostrar que són dos els interlocutors de l'Aliança: Moisès i el poble a qui dirigeix les seves paraules: *El Senyor diu...*

- A remarcar els jocs de repeticions:
- *No maltractis ni oprimeixis (no explotis) l'immigrant... que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte.*
- *No maltractis cap viuda ni cap orfe*
- *Si els maltractes i alcen cap a mi el seu clam,*
- *jo l'escoltaré*

A destacar bé la conclusió, que en dóna una espècie de clau: PERQUÈ JO SOM COMPASSIU.

EL SALM 17

El salm 17, que compta amb cinquanta versets, és un llarg crit d'amor, de confiança total, d'acció de gràcies a Déu alliberador (Ell *penyal on m'empar... Ell em deslliura...*) i salvador (*ell em salva dels enemics*), l'amor del qual, al llarg de tota la història del seu poble, s'ha manifestat eficaç i sòlid (*roca, muralla, escut i baluard... força... fidel...*). Avui l'Església pot donar la plenitud del seu sentit pregant-lo a la llum de la victòria pasqua de Jesús, el Senyor

SEGONA LECTURA 1Te 1:5c-10

APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

- En la seva acció de gràcies – la lectura de la qual començàvem diumenge passat- l'apòstol Pau evoca ara una espècie de REACCIÓ EN CADENA:

+ convertit quan es trobà amb Crist ressuscitat en el camí de Damasc, Pau ha estat conduït a imitar el Senyor, sofrint a causa de la Paraula, ell ha fet la mateixa experiència que Jesús, ha combregat en el seu destí.

+ Convertits per la seva predicació i pel seu testimoni, els cristians de Tessalònica han començat a imitar-lo, a ell i al Senyor acollint la paraula enmig de moltes tribulacions plens del goig de l'Esperit Sant.

+ Així ells s'han fet un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acaia, *8 ja que gràcies a vosaltres ha ressonat la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i Acaia, sinó que la fama de la vostra fe en Déu ha arribat a tot arreu, de manera que no cal que en diguem res més.*

Pau conclou recordant el KERIGMA, el que inspirava la seva predicació quan era amb ells: esdevenir cristià, és *apartàreu dels ídols i us convertíreu a Déu, per adorar només el Déu viu i veritable 10 i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts i que ens alliberarà del càstig en el judici que ha de venir.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

EI LECTOR VETLARÀ

* a destacar l'adreça inicial: *Germans...*

- A remarcar la irradiació creixent DEL TESTIMONI DELS CRISTIANS DE TESSALÒNICA

- *De Macedònia i de tota Grècia*

- *I no solament a Macedònia i Acaia, sinó que la fama de la vostra fe en Déu ha arribat a tot arreu, de manera que no cal que en diguem res més.*

- *Tots ells expliquen... diuen*

A remarcar molt bé LA PROFUNDITAT DE LA SEVA CONVERSIÓ

- *com us apartàreu dels ídols i us convertíreu a Déu,*

- *per adorar només el Déu viu i veritable*

- *i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts .*

COMENTARI A L'EVANGELI Mt. 22, 34-40

UNA PREGUNTA TRAMPA OFEREIX A JESÚS ANAR AL COR DE LA NOVA ALIANÇA

A continuació de les tres paràboles de judici (diumenges 26, 27, 28) dirigides per Jesús als seus adversaris, la polèmica rebota amb una sèrie de controvèrsies referents a camps importants de la fe jueva.

- Primer de tot sobre l'impost a l'emperador. La resposta de Jesús als deixebles dels fariseus, acompanyats dels partidaris d'Herodes, els ha deixat esglaiats (dium. 29).

- Després és el torn dels Saduceus –que afirmen que no hi ha resurrecció- de provar de fer quedar en ridícul la fe en la resurrecció al mateix temps que l'ensenyament de Jesús, amb la història rocambolesca de la dona amb set marits: a la resurrecció – interroguen burletes- *de quin dels set serà l'esposa?* La resposta de Jesús els tanca la boca (un episodi que llegim a Sant Lluc durant l'any C, i que el leccionari d'enguany omet)

Vet aquí, ara de bell nou els Fariseus que, havent-se reunit, confien a un d'ells Mestre de la Llei, la missió de fer a Jesús, per provar-lo, aquesta pregunta: *36 --Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?* Era una qüestió debatuda a l'època. En efecte, els rabins feien nombres i els en sortien 613 manaments que repartien en 365 prohibicions i 248 manaments. La qüestió era sobre quin era, dins aquest caramull, el precepte fonamental, unificador.

- A diferència del seu diàleg sobre l'impost a pagar al Cèsar, on ha respost per mitjà de la moneda d'aquest impost, aquí tira pel dret just comença.
- No els fa referència al Codi de l'Aliança, del que n'hem llegit un fragment a la primera lectura; Jesús recita la confessió de fe que tot jueu pronuncia quan s'aixeca i quan va al llit, i que porten escrita a les filacteries que els fariseus porten al front i al braç; l'afirmació de la unitat de Déu s'eixampla, es perllonga amb el manament de l'amor a Déu que compromet el fonament de la persona (el cor), les seves energies (l'ànima) i els seus pensaments (l'esperit): *Escolta Israel El senyor, el teu Déu és l'únic Senyor:- Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament.*

Jesús tot d'un n'hi uneix, lligant inseparablement aquest primer manament, un segon que li és semblant: *Estima els altres com a tu mateix* (Lev 16-18). Fent açò, no solament expressa tot el que hi ha en la Llei i els Profetes, el que sense allò no té sentit, sinó que entrega el secret de la seva pròpia vida, donada lliurement per amor al Pare i pels seus germans. Ja són a prop els dies de la Passió, i manifestarà que encara aquest amor sense límit de Déu i dels homes.

La resposta de Jesús – comenta J. Radermakers- uneix entre ells l'amor a Déu i l'amor al pròxim dins el punt de fondre's en un de sol, donant prioritat al primer al qual el segon és lligat. A més, relaciona totes les prescripcions a aquest únic manament, obrant una simplificació i una radicalització de la Llei: tota la Llei s'acompleix en l'amor i aquell que observa aquest únic manament actua en conformitat a la Llei i als Profetes. L'originalitat d'aquesta resposta no està tant en el seu contingut material, de la qual se'n poden trobar equivalents en els rabins, més que en el fet que l'amor a Déu i al pròxim troba en Jesús de Natzaret el seu lligam propi i la seva consistència darrera.

Així Jesús dóna al debat la seva dimensió total: l'amor per Déu i pel pròxim. Concentrat d'alguna manera en la seva persona, mobilitza l'home sencer situant-lo davant de Déu i dels altres en la veritat del seu ésser. El discurs de la muntanya esdevé vida en Jesús: El regne s'ha acostat: és el temps de descobrir-lo. Una vegada més, el Senyor renvoie cadascú a la seva consciència per respondre davant Déu, a la interpel·lació dels dos manaments semblants i inseparables. (Au fil de l'évangile selon saint Matthieu, p. 283).